

נערה שנתפתתה פרק רביעי כתובות

מסורת הש"ס

(א) [לקמן סה"א, ב] ו[לקמן
סה"א, ג] לקמן ק"ד (ד' ע"ן
תוס' נכירות נב: ד"ה
נחין), (ס) ש"ך לעיל,
(ו) [נדרשית כ].

תורה אור השלם

ו. אם אחרת יקח לו
שאררה בסותה וענתה
לא יגרע: שמות כא *

תוספות רי"ד

ורא"י אמר:
ספרת כלום ספרת. אתן
ספרתה שלא יתן של ילדה
לוקה? של וקנה לילדה
מספרתה ונתתה לפני פונה
כתי ספרתה שלא יתן
לה ספרתה? מינות תתמה
שקיתם בינות הגושנים:
ותי יראתו וי קירטו
בשר שלא יתנהג
מנהג פריים שמשפחה
מסיתותם בבהרםם מסיע
יהי יתם דאמר האומר
אמר: אלא לא יבגדו יהיה
בגדיה יבגדו יתן תחתה:
אמר וכו', מכלל
הדין כשר הני לא יבד
מי אדורה. מי שרדן
בני משפחתה ככן יבד
הדין דאמר לא יולדו ואלו
אדורם מי רדיי יבד
אדוריה לא אדורה אמר
ספר כי אמרי' יבד עשו
מי חמים' מי בנות אומר
ליתא ויהי אסרתה
שלא להניק ודרך בנות
משפחתה לרעני בניהם
ואני וכו' בני משפחתה.
אבל לאחיתא לא יבד
ספר אפילו לאחיתא:
אמר יתם אבד מי עקבא
לדי' אמר יבד, ואמר יבד
אבד מי' מי שנשטה
ביו יורדין לעניסו בנות
ומפסנתא לא אשתי ובני
לדי' ביה ודא' מי
תבשין נשים. אלא רבנא
לר'א ומש' מאד התניא
מי שדלן למסרתה וכו'
ואשתי תעטע מסות
ביו יורדין לעניסו בנות
ומפסנתא לא אשתי אבל
לא בני ובנותיו לא יבד.
מי שסבד במסותה אבל
מחייב תבאני במסותה
בנותיו בני ובנותיו לא
מחייב אלא ולי שא של
מי יוצא לדעת ליוצא של
לדעת' מי יוצא פני מסקת
לדעת הלי ביו לדעת
לדעת' בני ובנותיו
שדלנו עליו הלי דעתו
אשתי ענין חייב
אשתי מחייב הלי תבאני
תבאני אשתי ונפסי
אבל ביו ובנותיו לא
נשטהו כדבאנו פני גושלם
אבל לדעת אמר אולי
בהר אדור' דאמר ואלו
רשכמאני יתא לא ידון
לדי' ובנותיו משלי, מאי
דיא ר'א רב'א תבשין' מי
בשמים להחשטן ואע"י
לדעת חיי' לדעתה לא
קצבה בקיבשין' כמה
נתן לא בשכח כרמשת
לדי' כרמשת. הי' מי
אחיה רבדו דנעתי לא
שחשקטת ונעתיאה ולא
שחשקטת הליך למדיה
כיו' רחיתא בהרה לא
לדי' לפימה לא ונשטה
מי נשאל לו אשתי תחא
א' א' א' אשתי משקטת
משלי' אבד בקדק' מי
מכש' מי' אבד רבדו

(א) עונה האמורה בפורס. כאן נאמרה עונת תשמיש ולקמן (דף סא):
 בחזקת אימת היא עונה: לפוס שארס. וקיינה קשה לה משאוי ואינה
 נכבולה לסבול בגדים רחצים וילדה צריכה בגדים רחצים להחנאות
 בהם: לפוס עונתה. לפי העת אם חמה אם לילה: חדשים. חמים

הס יומר מן השחקים: דאורסה.
 דרך גנות משפחה בך: מאי
 עמעה דפנה קמא. דלמר לא נריך:
 אורסה. לנות משפחה עשין כן:
 עולה עמו ואינה יורדת עמו.
 נבעלה בעליה נפקא לן בעליה של
 יבעל ולא בירדתי נפקא לן בעל כפרק
 ופ"ח (סע). ה"מ מסיים. טון
 חא אומר להניק את בנה והיא
 אומרת שלא להניק ודרך גנות
 משפחה להניק בניהם ולא דרך
 משפחה: ודבר אחר. דקמן
 מפרש: וזין. מוונות: מפרנסין.
 גנות וכמות: אבל לא בניו ובנותיו.
 שאני חייב מוונותיהן בחיי: ולא
 היה ביד כו'. וילא מן המקום לדעת
 האם יצא ללוות על מוונות בניו ובנותיו
 לאשמו ולא כזה גילה דעמו שאני
 יוצא לוון הילקן אשמו דמחייב לה
 נכחא אחרת כחובה ארשתוד ניקסיה
 וזניו וזניו לא אבל נשמתה דילא
 מן העולם שלא לדעת משפחה נחא
 איה שונו בניו ובנותיו משלו:
 נשקט. גמתי של אבקת רוכל
 נשקט. מתקשטות בהם: מ"ד
 נשקט. לא יהינן לאשמו כ"ש
 שאני עלינו לפנות דקא מנכסין.
 מתקשטות קיימי: אל נחא ליה
 ידיונו. אפי' שלא כזה נכלמו
 עבדין. ולי נראה דלדמר עוקבא
 קיימי דלמר מן ששקמה ירדין
 לנכסיו חזין כו' וד"א ואיכא גרסין
 דלמר דקא כ"ש תכשיו וז"ל תכשיו
 אבל דקא לא הסם היינו טעמא
 נחא ליה דמיוול: לפי כבודו
 לפי כבודה. תמיה. מדי
 דאורסה ולא אורסה מן לא נני
 למיעבד לה הא ודאי אינה יורדת
 עמו ואפילו לתאן ליה עולה
 עמו לאחר מיתה אינה יורדת אית
 דאורי: האומר בשעת מיתתו: אם
 מתה אשמו כו' שומעין לו. דכיון
 דהוא מת בחיה היא גובה תמיהה
 איה חייב לקבורה דתמן וקמן דף
 י"ז וירשה יורשי תמיהה יציון
 נקבורה: נכסי קמי ימיה רמו.
 נפשיטא דלון קבורה עליה: אל
 נקבורו מנכסיו. אל מן האדקא:
 מותנ' ונחם היא כדשום אכ.
 ונחם נה ישראל מאורסה
 היא אינה אוכלת תמיהה
 בה ככל זכות אב נכמו:
 לרשום

פוסקין קטונון לנשה היינו כל זמן שהוא עמה שלא מחגגה עלי
לפי כבודו לפי כבודו אין לפי כבודו לא אימא חף לפי כבודו ואין
דאפי' כשזאז אכלה לזניה יורדת עמו ויכ' כשאני אכלה ועוד
ממלאחר מיתה ועוד דקאמר אימא חף לפי כבודו אדרבה לפי כבודו
יורדת עמו לא הו' רבנא כולי האי כולי לעיל פריך אי דלארביה
קריבין אימא לפי כבודו אין לפי כבודו לא אימא חף. לרש"י
סלקא דמיה דנקט לפי כבודו דוקא ולא לפי כבודו: לער
לרשות הנעל דאי' הו' משמע עד שימסור האז לשליחי הנעל בזה
האז אשכחא ח' כו' לרשות הנעל בעלמא ומתני' דהוא מוקמינן
לזרז דאמר בגמרא מסירה לה כל חוק ומתירא והיינו י"ל דאז דדייק
אז אפילו חזק אמר אכל האז הנעל לעולם היא ברשות האז עד
דאז אפילו חזק אמר אכל האז הנעל לעולם היא ברשות האז עד

[illegible]

אז עמה של חתונה עליו: **מִי שֶׁחָךְ לְסִדְרֹת הַחַיִּים**
 אִימָא אָף לִפִּי כְבוֹדָה וְאִין גְּרָאָה מִדָּא דְאִמָּא נֶקֶט מִי שֶׁ
 וְכִישׁ כְּשֶׁמֶי אֵלֶּה וְעוֹד מִזֵּי אִפִּי לְחֵאזֵר מִימֵה דְקָן
 מִי כְבוֹדָה אֲדָרְבֵּה לִפִּי כְבוֹדוֹ הוּא רְבוּתָא טַיִי דְלָא הוּא
 הֵא עֲלֵי לִפִּי פִרְךָ לִי דְלוֹרֵתָה דְחֵק מִשְׁמַע דְמִלְחָמָה
 לִי כְבוֹדָה לֹא אִימָא אָף לִפִּי כְבוֹדוֹ אֵלֶּה קָסֵל לְרִשְׁבִּי
 קָא וְלֹא לִפִּי כְבוֹדָה: **לְעוֹלָם** הֵיא בְּרִישׁוֹת הָאֵב עַד שֶׁ
 סוֹר הָאֵב לְשׁוֹחֵי הַבְּעַל כְּדוּמוֹחַ בְּגִמְרָה דְקֹאמֶר רַב נַחֲמָן
 וְנִמְנֵי דְהִבָּח מוֹקֵמִין לֵה בְּגִמְרָה לְעֵינֵי תְרוּמָה לְאִשְׁקוּן
 דְּרֹמָה וּמִיָּה יִלְ דָּה דְדִיק רַב נַחֲמָן בְּרִי יִצְחָק בְּגִמְרָה הֵיא
 וְלֹא הֵיא בְּרִשׁוֹת הָאֵב עַד שְׁמַנִּים לְרִשׁוֹת הַבְּעַל מִשְׁרֵי

מת.

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

תוספות רי"ד (המשך)

[illegible]

תניא דמיטניס לאשתו גס דכר
אמר ואלו דג' אחרת הי' לו
כחא וז"ל.

ד"ר אליעזר בן יעקב אומר שאיהו בסוטה לפום שאיהו תן בסוטה
ב"ה פירש רש"י דרבי אליעזר בן יעקב סבר נמי דמונות
דאורייתא דהכי מתניא ספא דכריתא מונוט מנין אמרת ק"ו ומה
דברים שאין בהן חיים נפש כל דברים שיש בהן חיים נפש על אחת

כמה וכמה דרך חזק מנין אמרת
קל ותומר ומה דברים שלא נישאת
עליהם לכתחילה אינו ראוי למנוע
ממנה דברים שישאלת עליהם
לכתחילה אינו דין שאינו ראוי
למנוע ממנה ולפי זה מותר בדיחה
לעיל דקמתי מיטות מוונות חתם
משעשע ידיה למשעשע לדמויות דרבנן
כמאן אחי: **דאורחיה** דידיה
ויא אורחה דידה. פי' בקונטרס
לדורחיה כגזונות משפחתה אבל אין
דבר כגזונות משפחתה וקשה ללמאי
נקט שני חליין ומקוננת אחת הוה
לה לא למקוננת לא יפסות לה מדרבו
ואומר רבינו חם לדורחיה דידה
היינו אפי' נעני שגירסא אין פסחתי
משני חליין ומקוננת אבל לנקיבות
יש שפסחתי וקאמר ר' יהודה לא
יפסות משני חליין פתח"ג דאם לא
נישאת משני הוה פסחתי לא כיון
דנישאת לא יפסות לה כמו שאין
פסחתי לו ומיחו הלשון דקוק דקאמר
כגון לדורחיה דידה משמע דאיכא
לדלו ואורחיה כהני:

[illegible]

ב' שהלך לרשימת הים ב'. זאת ספרים דגרים קורבין אותה
היה חזק דלמתי נקט מי שהלך למדינת הים אדרכה טפי הוי רבותא
דלמי אפי' לאחר מיתה דקדמך אדרכה טפי הוי רבותא בנמיס
רבותא טפי דלח הוי אלח לר' יהודה אלל לפי כבודה דלמי
מ"ט דלח משמע דמילתא דפסיקתה הוא ונראה לר"מ דגרסין
כבוד אלל קשה לרשב"א דלמתי אפסיקתה לפי כבודו ולח לפי כבודה
הוא ב"רשות האב עד שהבנם יאדושה גרסין. וז"ל עד שחכם
בגמרא דקדמך רב נחמן בר יצחק אף אן נמי חנינא הוה על
מרחא לעין תרומה לאפוקי ממשנה דרשונה א"כ הוה חנינא
בנחמן בר יצחק בגמרא היינו מדקדמי כיון שזכרנו כו' לך משמע
שחכם ב"ר יצחק הבעל משמע שפיר דהיינו עד שחכם לאפוקי
לאפוקי